

[Fuglsang.]

som bekendt i dag våben, af hvilke bare et enkelt har samme sprængkraft som alle den anden verdenskrigs bomber. Har man tænkt over, hvad det vil betyde bl. a. for den bys befolkning, vi kan se her uden for vore vinduer? Har man tænkt over, hvilken frygtelig fare vi udsætter os for ved at spække denne by med atomvåben?

Vi kommunister vil, som vi hidtil har gjort, modarbejde en sådan politik. Vi vil gøre, hvad vi kan, for at Danmark som sit positive bidrag til international afspænding støtter og fremmer ethvert initiativ, som kan frigøre os fra NATO og afhængigheden af NATOs politik. Vi vil på tinge og ude i befolkningen yde vor støtte til de kræfter, der kræver afvisning af krav og planer om NATO-depoter og atomladninger.

Vi vil arbejde for, at vort land aktivt understøtter planerne om en mellemeuropæisk atomfri, militært udtyndet zone, og for, at Danmark tilslutter sig denne, samtidig med at vi søger anerkendelse som neutral stat under stormagternes garanti.

Vi vil arbejde for indgåelse af kulturelle, skibsfartsmæssige og handelsmæssige aftaler mellem Østersølandene og for, at Østersøen bliver et fredens hav.

Vi vil også på det økonomiske og handelsmæssige område modarbejde en politik, som er til skade for vort land på længere sigt, og som vil kunne blive en reel fare for vor nationale selvstændighed. Jeg tænker her bl. a. på markedsplanerne, herunder på vor tilslutning til de syv. Denne tilslutning — og det samme ville gælde en tilslutning til den anden gruppe — vil betyde, — som Tidsskrift for Industri meget passende siger — at vi gør vort land til slagmark, med deraf følgende konsekvenser for os selv, i stormagternes økonomiske krig. Og samtidig risikerer vi i høj grad at afspærre os fra store dele af verden, deriblandt fra nære, naturlige handelspartnere blandt vore naboer.

Men som statsministeren sagde, danner de udenrigspolitiske begivenheder på mange

områder baggrund for de hjemlige, og det er derfor også rigtigt, at det er de samme politiske og økonomiske kræfter, de kræfter, som stærkest og mest åbent går ind for militær og økonomisk oprustning, der samtidig er bagmændene bag oppositionens såkaldte spareplan. Heller ikke her er der afgørende forskel mellem opposition og regering. Overfladisk er det et omfattende program, regeringen har lagt frem, men reelt kan dets „ånd“, om jeg så må sige, sammenfattes i én sætning, nemlig den, at yderligere forbrugsstigning bør holdes inden for de grænser, der sættes af øget produktion. Det er noget, vi har hørt før. Spørgsmålet om forbruget og dets grænser har jo dannet baggrunden for alle regeringers økonomiske politik siden krigen, og her har der heller ikke været nogen forskel på skiftende regeringer; de har alle gennemført deres forbrugsbegrænsende politik på en sådan måde, at den vendte den tunge ende nedad.

Man har, når talen er om vor nuværende gunstige økonomiske stilling, fremhævet, og ikke med urette, den indflydelse, som gjorde sig gældende fra den almindelige internationale højkonjunktur. Men enhver ved jo, at det er slet ikke sådan, som det ærede medlem hr. Niels Andersen synes at tro, at nu er den hellige grav for stedse velforvaret. Vi ved, hvor ustabile de kapitalistiske konjunkturer er. Det er f. eks. ikke så forfærdelig mange år siden, at vore landmænd oplevede et fald i smørprisen fra 7 kr. pr. kg til det halve i løbet af ganske kort tid.

De gode konjunkturer har imidlertid også en anden side. De nuværende økonomiske forhold skyldes, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, også regeringens politik, og det har jo trods alt ikke været den indkomstudjævnende politik, det ærede medlem hr. Poul Møller netop berømtede. Det har været en forbrugsbegrænsende politik, der ramte småfolk, og som udtryk herfor kan jeg bare nævne, at vigtige forbrugsvarer, heriblandt tekstiler, gennem told og forbrugsafgifter siden